

jeho rozhodnutí zákonu i věci (srovnej k tomu i rozhodnutí uveřejněné ve sb. n. s. pod čís. 8373).

Čís. 10024.

Pro posouzení otázky, zda útraty sporu, do něhož vstoupil správce úpadkové podstaty podle § 7 konk. ř., jsou pohledávkou za podstatou či prostou pohledávkou úpadkovou, jež musí býti přihlášena k úpadku, rozhoduje doba vzniku nároku na jich náhradu, jíž jest doba, kdy byly útraty soudem přisouzeny, nikoliv doba, kdy nabyl přisudek právní moci.

(Rozh. ze dne 24. června 1930, R I 476/30.)

Úpadkový komisař neuznal útraty sporu prvé a druhé stolice, jež byly přisouzeny proti úpadci ještě před vyhlášením úpadku, za pohledávku za podstatou, ježto v době jich přisouzení nynější úpadce nebyl ještě v úpadku, naproti tomu uznal útraty sporu ve třetí stolici za pohledávku za podstatou, ježto byly proti úpadci přisouzeny až po vyhlášení úpadku a po vstupu správce úpadkové podstaty do sporu. Rekursní soud uznal celou útratovou pohledávku za pohledávku za podstatou. Důvody: Útraty pasivního sporu, o něž jde, a prohraného jsou pohledávkou za podstatou, a to všechny bez rozdílu, necht' vznikly před či po vyhlášení úpadku, před či po vstoupení správce podstaty do sporu, ježto při vstoupení správce do sporu tento přejímá v tom stavu, v němž byl v době vyhlášení úpadku a povinnost k náhradě útrat nevzniká provedením procesního jednání, nýbrž odsouzením a rozhoduje vydání konečného rozsudku, neboť přisouzení útrat prvé a druhé stolice nebylo ještě právoplatné, platnost jeho byla závislá na rozhodnutí třetí stolice, které bylo vydáno již v době úpadku. Útraty ty jsou dluhem podstaty podle § 46 čís. 2 konk. ř.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Správným jest rozhodnutí soudu první stolice. Pro posouzení otázky, zda útraty sporu, do něhož vstoupil správce úpadkové podstaty podle § 7 konk. ř., jsou pohledávkou za podstatou (§ 46 čís. 2 konk. ř.), či prostou pohledávkou úpadkovou, která musí býti k úpadku přihlášena, rozhoduje doba vzniku nároku na jejich náhradu, a v této příčině rozhoduje doba, kdy útraty byly soudem přisouzeny, nikoliv doba, kdy přisudek nabyl právní moci, jak mylně míní rekursní soud (viz plenární usnesení ze dne 11. října 1927 pres. 1200/25, sb. n. s. čís. 7392). Byly-li tudíž, jak nesporno, útraty sporu v první a v druhé stolici přisouzeny proti úpadci ještě před vyhlášením úpadku, jest nárok na jejich náhradu pohledávkou úpadkovou, jež nezměnila a nemohla změnit tuto svou povahu tím, že po těchto přisudcích byl na jmění úpadce vyhlášen úpadek

a že správce úpadkové podstaty v třetí stolici podle § 7 konk. ř. vstoupil do sporu, ani tím, že přisudky se staly právoplatnými teprve po vyhlášení úpadku, ano rozhodnutím soudu třetí stolice nebylo nic změněno na jejich obsahu a zejména jím nebylo vyřknuto, že i útraty první a druhé stolice má nahraditi místo úpadce úpadková podstata.

Čís. 10025.

Jde o smlouvu předběžnou, zavázal-li se obchodník, že budoucně bude objednávat zboží, které pak převezme a zaplatí. Bylo-li předmětem koupě zboží, jež dodavatel vyrábí, a objednateli byl ponechán výběr, nevadí určitosti předmětu koupě, že nebylo určeno, jaké kusy zboží se mají objednat. K platnosti kupní smlouvy (přeběžné smlouvy o koupi) není potřebí číselné určitosti kupní ceny, nýbrž jen, by bylo podle úmyslu stran patrné, že kupní cenu lze určit podle objektivních znaků tak, by nebyla předem odvislá od subjektivních názorů smluvních stran nebo ponechána jejich libovůli a by byla podle těchto objektivních znaků určitelná. Stačí, bylo-li úmyslem stran platiti cenu konfekčního zboží podle ceníků.

Odběrní smlouva není přeběžnou smlouvou o příští koupi, zavázal-li se odběratel neodebírat zboží odjinud, než od dodatele, jest však přeběžnou smlouvou, je-li zavázaný přímo povinen k odběru v příští době.

O okolnosti, jež smluvník mohl při patřičné obezřetnosti předvídati, nelze opíratí obranu napotomní hospodářské nemožnosti plnění ve smyslu § 1447 obč. zák.

(Rozh. ze dne 24. června 1930, Rv I 1056/29.)

Karel a Ludvík G-ovi uzavřeli dne 12. února 1926 jako společníci zřizované tehdy veřejné obchodní společnosti Bratři G., jež byla do rejstříku zapsána dne 27. března 1926, se žalovanou smlouvu, o čemž byla sepsána informace, podle níž se Karel a Ludvík G. (firma Bratři G.) zavázali od žalované po pět let, počínajíc 1. únorem 1926, odebírat, převzít a platiti »na šedesátidenní cíl« ročně konfekční zboží v nákupní ceně nejména 600.000 Kč. Žalobou, o niž tu jde, domáhali se Karel G., Ludvík G. a firma Bratři G. na žalované, by smlouva ze dne 12. února 1926 byla prohlášena za zrušenou a pro neurčitost předmětu dodávky a pro neurčitost a neurčitelnost kupní ceny za neplatnou. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud přerušil dovolací řízení ohledně Karla a Ludvíka G-ových, dovolání firmy Bratři G. vyhověl; zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvnímu soudu, by, doplně řízení, znovu rozhodl. Dovolací řízení ohledně Karla a Ludvíka G-ových bylo pře-